

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.359/2025/9.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. szeptember 2. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés bűntette miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben az Egri Törvényszék 2025. május 12. napján kihirdetett 13.B.17/2024/51. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztésbe a vádlott által 2024. január 2. napjától 2024. január 4-ig őrizetben, 2024. január 5-től 2024. szeptember 4-ig bűnügyi felügyeletben, és 2025. március 21-től 2025. május 12. napjáig letartóztatásban töltött időt számítja be úgy, hogy négy nap bűnügyi felügyelet egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

Figyelmezteti a kiadni rendelt dolgok kapcsán a vádlottat és sértett1 sértettet, hogyha e jogerős határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszik át a dolgokat, akkor azok az állam tulajdonába kerülnek.

A vádlott büntetés-végrehajtási intézeti tényleges tartózkodási helyére utalást mellőzi.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú bíróság határozata ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az Egri Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában a bizonyítás lefolytatását követően tárgyaláson Terhelt1 vádlottat (életveszélyt okozó) testi sértés bűntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1)

bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat] miatt 2 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, melybe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban és a bünygyi felügyeltben töltött időt, továbbá megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztés kétharmad részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. Határozott a lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat a bűnygyi költség viselésére.

[2] Az ítélet ellen a vádlott és a védő jelentettek be fellebbezést kizárólag a büntetés enyhítése érdekében (51. sorszámú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal). A védői perorvoslat indokai szerint a törvényszék nem vette figyelembe megfelelő nyomatékka a terhelti beismerést és a sértetti megbocsátást, valamint a speciális prevenció szempontjait, ezáltal a büntetés túl szigorú, a vádlottal szemben a büntetési célok eléréséhez elegendő próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása, ezért az enyhítés keretei között annak alkalmazására tett indítványt (7. sorszámú másodfokú irat).

[3] Az ügyészség a nyilatkozattételre fenntartott törvényi határidőben tudomásul vette a határozatot (54. sorszámú elsőfokú utóirat).

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.216/2025/8. számú észrevételében a beszámítást és a kiadni rendelt bűnjeleket érintő rendelkezések pontosítása mellett – a fellebbezéseket alaptalannak tartva – az elsőfokú ítélet tanácsülésen történő helybenhagyását indítványozta.

[5] A másodfokú bíróság a védelmi perorvoslatot a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban Be.) 598. § (2) bekezdése alapján – a szintén erre irányuló ügyészi indítványnak megfelelően – a törvényi előfeltételek megvalósulására figyelemmel tanácsülésen bírálta el, a vádlott terhére ugyanis az ügyészség fellebbezést nem jelentett be, a vádlott és a védő pedig csak a bünteteskiszabást támadták, továbbá a jogosultak a törvényi határidőben nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését nem indítványozták.

[6] A fellebbezések nem alaposak.

[7] A perorvoslatokat kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelentették, ezért a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett részét bírálta felül a Be. 590. § (3) bekezdése szerint.

[8] A Be. 590. § (5) bekezdésének szabályai azonban a felülbírálatot kiterjesztik a szankciós fellebbezésnél is az eljárási szabályok betartására, az abszolút és súlyos relatív hibából eredő hatályon kívül helyezési okok esetleges fennállására, a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezésekre, ha a vádlottat fel kell menteni vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni, valamint a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezésre [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont, aa) és ab) alpontok – c) pont, (5a) bekezdés]. Értелеmszerűen a mértékes fellebbezésnél a büntetés kiszabása a fellebbezés oka és a cél: a büntetésre vonatkozó rendelkezés megváltoztatása, ezért a Be. 590. § (5) bekezdés d) pontban foglaltak jelen

esetben a Be. 590. § (3) bekezdésében írtaknak feleltethetők meg. Ezen túl a másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta a Be. 590. § (7) bekezdésének előírása szerint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezéseket is.

[9] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja értelmében ugyanakkor a másodfokú bíróság nem vizsgálhatta és nem is vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát a törvényszék által megállapított tényállásra alapította, mivel a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. Ebben az esetben az első fokon megállapított tényállás rögzül, azaz a tényálláshoz kötöttség teljes.

[10] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perjogi szabályokat betartva folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan relatív eljárási hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a-d) pont], ami az érdemi felülbírálatot kizárta volna. Ilyen eljárási szabálysértésre az eljárás résztvevői sem hivatkoztak. Annyi viszont megjegyzendő, hogyha a bíróság a Be. 429. § (3) bekezdése alapján a szabályszerűen megidézett vádlott távollétében folytat bizonyítást – mint jelen esetben 2024. december 9-én orvosszakértői meghallgatást (22. számú jegyzőkönyv) –, szükséges rögzíteni a törvény engedélyező szabályát, mert az elsőfokú bírósági eljárásban a vádlott részvétele főszabályként a Be. rendszerében is kötelező, és csak a jogszabályi kivételek esetén perrendszerű ügy bizonyítást felvenni, hogy a szabályszerűen megidézett és mulasztását előzetesen ki nem mentő vádlott nincs jelen. Ennek fő indoka, hogy a jegyzőkönyv – mint a bírósági eljárás egyik legfontosabb közokirata – a perirat részletesebb ismerete nélkül nem igazolja egyértelműen a bizonyítás szabályosságát. Ez pedig törvényi elvárás a közhitelesség érdekében, főként, hogy a jegyzőkönyv nem rövidített formában készült.

[11] Az anyagi jogi kérdések felülbírálata során (BH2023. 4.I.) elsődlegesen azt kell leszögezni, hogy a Btk. 2. § (1), (2) bekezdése alapján az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az új törvényi szabályok nem eredményeznek enyhébb elbírálást.

[12] A másodfokú eljárásban nem módosítható, irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak. Nem volt észlelhető olyan büntetethez való akadály, vagy más körülmény, mely a vádlott felmentését, vagy eljárás megszüntetését tette volna szükségessé.

[13] A vádlott cselekménye valóban a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés 1. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntetettét valósította meg. Az indokolás viszont kiegészítést igényel.

Az elkövető aktuális tudattartalmának és ezáltal szándékának megállapításakor az élet és az testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglalt iránymutatás alkalmazásánál a terhelt önhibából eredő és ezért a büntetőjogi felelősség alól a Btk. 18. §-a értelmében nem mentesítő ittas állapota folytán az alanyi körülményeket is a tárgyi tényezők oldaláról kell megítélni [III. számú Büntető Elvi Döntés, BH2009. 3., Kúria Bfv.I.1276/2022/6.]. A tárgyi tényezők értékelésén keresztül pedig a testi épség megsértésére a vádlott egyenes, az életveszélyes eredmény tekintetében pedig eshetőleges szándéka rögzíthető, mely igen közel áll az ölési szándékhoz, hiszen a szúrás ereje, a célzott testtájék és a létrejött életveszélyes sérülés ezt mindenképp felvetik. A felülbírálat kiterjesztése során

ugyanakkor a másodfokú bíróság egyetértett az enyhébb minősítéssel annak megjegyzésével, hogy a cselekmény az ölési szándék megállapítása mellett is életveszélyt okozó testi sértés büntetnének minősülne, mert a vádlotti utócselekményt (mentők hívása, a sértettnek segítség nyújtása és ehhez fűződően orvosi-kórházi ellátása) önkéntes eredmény-elhárítást jelentene [Btk. 10. § (4) bekezdés b) pont, (5) bekezdés].

[14] A büntetés kiszabása során irányadó szempontokat az elsőfokú bíróság alapvetően megfelelően feltárta, értékelte és a vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a bünteteskiszabási elvekkel összhangban álló, tettarányos büntetést szabott ki, mely kifejezi az egyéniesítést is. A törvényi alsó határt jelentő két év tartamú szabadságvesztés és az ahhoz nagyjából igazodó, indokoltan alkalmazott három év közügyektől eltiltás eltúlzottan szigorúnak nem tekinthető, a vádlott büntetlen előéletét a törvényszék megfelelően szem előtt tartotta. Az eredményt érintően a szándék enyhébb formája az adott esetben nem jelent nagyobb nyomatékú enyhítő tényezőt, mert az életveszélyt okozó testi sértésnek az eredmény kapcsán szándékos elkövetése rendszerint mindig eshetőleges formájú, az életveszélyes eredmény kívánása ugyanis már az élet kioltására irányuló tudattartalmat jelentené.

Összegezve: a büntetés enyhítésének, a törvényi alsó határ alatti szabadságvesztés tartam meghatározásának és különösen a végrehajtás próbaidőre felfüggesztésének az erőszakos cselekményt élettársa sérelmére, ittas-bódult állapotban elkövető vádlottnál nem álltak fenn a feltételei. A védelmi fellebbezések ezen ok miatt nem vezethettek eredményre.

[15] Az ítéletnek megfelelnek a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, nagyrészt a beszámításra, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, alapvetően a lefoglalt bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó, egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései is.

[16] A vádlott által előzetes fogvatartásban, illetve a lakóhelyre korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött időre megállapított adatokat és ehhez igazodóan a beszámításra vonatkozó rendelkezést viszont részlegesen módosítani kellett, amint annak indokoltságát a fellebbviteli főügyészség is jelezte. Helyesen a beszámítandó, ingatlanra (lakás és bekerített hely) korlátozott bűnügyi felügyelet beszámítása ugyanis 2024. január 5-i nappal kezdődhet, 2024. január 4-én a terhelt még őrizetben volt, és utóbbi nap esetében a számára kedvezőbb formája folytán is az előzetes fogvatartást kell beszámítani. Emellett rögzítendő volt a Btk. 92. § (3) bekezdés a) pont 2. fordulata alapján az is, hogy négy nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg a beszámítás során egy nap szabadságvesztésnek.

A szükséges korrekció, illetve a bűnügyi felügyeletnél a Btk. szerinti beszámítási kulcs meghatározása – mivel nem egyszerű számelírásról volt szó – a helybenhagyás keretei között már nem volt lehetséges, ez indokolta az egyébként főkérdésekben törvényes elsőfokú ítélet részleges megváltoztatását.

[17] A bűnjelek kiadása tekintetében – egyetértve a másodfokú ügyészség észrevételével – a Be.321. § (5a) bekezdésben írt figyelmeztetéssel (felhívással) volt szükséges még kiegészíteni a felülbírált határozat rendelkező részét.

[18] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a beszámítással kapcsolatban a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával az indokolás kiegészítésével helybenhagyta.

[19] Egyben a Be.604. § (3) bekezdés c) pontjának előírása folytán mellőzte a terhelt büntetés-végrehajtási intézeti tényleges tartózkodási helyének feltüntetését, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a letartóztatást megszüntette és a vádlottnak már nem él jelenleg az ítéletben rögzített fogvatartási hely címe.

[20] Ellentétes döntés hiányában a másodfokú határozat ellen fellebbezésnek nincs helye [Be. 615. § (1), (2), (2a) bekezdés].

Debrecen, 2025. szeptember 2.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke-előadó bíró, Dr. Bakó József sk. bíró, Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék: Az Egri Törvényszék 13.B.17/2024/51. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.359/2025/9. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. szeptember 2.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke